

SUPLEMENT
LI 154- febrer 2018

LLUITA
INTERNACIONALISTA

UN TRIOMF QUE MOSTRA EL CAMÍ



TITANLUX

La vaga atura nous acomiadaments i obliga a readmissions

De totes les lluites obreres podem extreure elements positius en tant que, en si mateixes activen, generen consciència i suposen una experiència pels i per les treballadores que hi formen part i aquells/es que la coneixen. Però poques lluites assolixen les seves reivindicacions, especialment quan es tracta d'aturar acomiadaments o la readmissió dels acomiadats, i la de Titanlux ho ha aconseguit. Des de Lluita Internacionalista, hem volgut analitzar alguns elements que han fet possible aquest triomf i que considerem que poden ser molt valuosos per al conjunt dels treballadors i treballadores.

Secció de la Unió Internacional de Treballadors - Quarta Internacional (UIT-QI)

Context polític i sindical

Malgrat els representants polítics de la burgesia parlen de la sortida de la crisi, la realitat per als treballadors i treballadores és ben diferent. A la persistència de la crisi econòmica a nivell internacional cal afegir la profunda crisi política i institucional a l'Estat espanyol, accelerada i aprofundida especialment per la situació a Catalunya.

És significatiu que, tot i venir d'un període en el qual les mobilitzacions s'han donat més des dels sindicats i malgrat la política de desmobilització de CCOO i UGT a nivell estatal, el nombre d'hores perdudes per vaga a l'any 2017 va ser més del doble (increment del 114%) que a l'any anterior i el nombre de treballadores que les van secundar va augmentar en un 142%, segons dades de la pròpia patronal (CEOE). La gran majoria d'aquestes hores i treballadors/es han estat a Catalunya i tenen una explicació més política que sindical.

La decisió dels i les treballadores de Titanlux d'anar a vagues parcials de dues hores per torn a partir del 21 de novembre es va donar en un moment polític convuls, després de les mobilitzacions històriques de l'1 i el 3 d'octubre, i de la vaga general del 8 de novembre. Però va arribar també després de l'aplicació de l'article 155 i del seu acatament per part del Govern de la Generalitat en forma d'abandonament de les institucions i de l'acceptació de les

eleccions imposades pel 21 de desembre. Començaven, per tant, el seu calendari de vagues en un moment de pre-campanya electoral i de retrocés d'unes mobilitzacions que, tot i que històriques, havien estat motivades per la qüestió nacional i contra la repressió de l'estat, però no

lluïtes i vagues, especialment al sector del transport i de serveis relacionats amb aquest, com són amb les vagues del metro, la lluita dels Estibadors, els vigilants d'Eulen o els cambrers i cambreres del lot 22 d'AENA a l'aeroport del Prat. Algunes d'aquestes lluites, amb diferents particularitats i en major o



s'havien pogut lligar a les reivindicacions de classe i, segurament per això mateix, no havien aconseguit arrossegar a una bona part de la classe treballadora catalana.

En l'àmbit estrictament laboral, veníem d'una situació de pèrdua generalitzada de condicions i de revisió a la baixa de la majoria de convenis condicionada per la darrera reforma laboral i per l'actitud pactista i desmobilitzadora de les majories sindicals. Sí hi ha hagut

menor mesura, han aconseguit algunes reivindicacions, gràcies en bona part, a la pressió directa que han exercit amb les vagues, en moments concrets de major afluència de passatgers o en el transport de mercaderies en el cas dels estibadors.

Però en el sector productiu, no veníem d'un moment de lluites significatives i les que s'estaven produint han estat aïllades i no han pres prou força com per assolir les seves reivindicacions o convertir-se en conflicte social. Ho exemplifica que, també per a molts i moltes treballadores de Titanlux, un dels principals referents de lluita és la vaga dels i les treballadores de Panrico, tot i que aquest maig ja farà quatre anys que va acabar, després de vuit mesos durant els quals des de Lluita Internacionalista també els vam poder acompanyar i de la qual també en vam fer un balanç en el seu moment (veure Especial de juliol 2014 i suplement LI 130 de març 2014).



El conflicte laboral a Titanlux

Com va passar a Panrico, l'inici del conflicte laboral ja havia tingut episodis anteriors al que va donar lloc a la vaga. I, també com a Panrico, les causes d'aquest conflicte no són pèrdues derivades directament de l'activitat de l'empresa sinó de les pràctiques especulatives dels seus propietaris i de la voluntat d'aquests d'extreure més beneficis. En el cas de Indústries Titan, propietat de la família de l'alta burgesia catalana, Folch Rusiñol, l'empresa no ha registrat pèrdues en els més de 100 anys d'història que té. Però els seus propietaris sí les van tenir, i multimilionàries (més de 90 milions d'euros) en inversions especulatives en el sector financer, concretament en la compra d'accions del Banc Sabadell. La desviació d'aquest deute familiar cap a l'empresa i la pròpia crisi capitalista, que no els ha arribat a suposar dèficits però sí una disminució en la facturació (van passar dels més de 150 milions en vendes el 2007 als 114 milions el 2013), van accelerar un procés més estructural. Perquè malgrat que aquest argument de les pèrdues ha estat el més present, hi havia una raó de fons que és general al conjunt de les empreses en aquests temps: abaratir la massa salarial com fos,

a dir, acomiadar plantilla consolidada amb drets i sous dignes producte de la lluita, per treballadors

sous dels treballadors dels grups inferiors la diferència és molt inferior i en alguns casos pràcticament



precaris amb sous mínims. Així que, de tant en tant, deixaven caure la diferència dels costos laborals respecte la competència al·legant que eren un 10% superiors. Aquesta dada, però, és esbiaixada i respon als interessos dels propietaris perquè és una comparació amb empreses amb un volum de facturació molt inferior. Una altra dada relacionada a tenir en compte, i aquesta l'empresa no la deia, és que els

inexistent. En qualsevol cas, l'objectiu de fons era, no tant pagar o no un deute, sinó colpejar als i a les treballadores per tal d'obtenir més benefici net. Els propietaris d'Indústries Titan ja havien plantejat anys enrere una escala salarial molt a la baixa per les noves incorporacions que es va poder reduir significativament.

El 14 de desembre del 2016 es





va suïcidat un treballador a la fàbrica. Això va fer que un grup de delegats d'UGT (que tenia majoria en aquell moment) dimitissin en bloc denunciant la falta de seguiment en riscos psicosocials per part de l'empresa, circumstància que acaba per provocar eleccions sindicals al maig del 2017. El sindicat co.bas, que havia anat guanyant la confiança dels i les treballadores i havia tingut un paper cada vegada més rellevant, li va donar la volta a la composició del comitè d'empresa obtenint 18 delegats per 4 d'UGT.

Un mes abans, a l'abril, l'empresa havia iniciat el seu pla de reestructuració que, a més del trasllat d'oficines (amb més de 100 treballadors/es) a Zona Franca per vendre part de les instal·lacions del Prat, havia de suposar la reducció d'un terç d'una plantilla que tenia en aquell moment 365 treballadors/es.

Els acomiadaments van començar per la direcció, després per prejubilacions voluntàries i al juliol van arribar els primers acomiadaments no pactats. A l'octubre l'empresa va anunciar 14 acomiadaments més. Els va anar fent en tandes, per evitar haver de justificar econòmicament un ERO i, acollint-se a la reforma laboral comencen oferint 20 dies d'indemnització per any treballat que després anirien pujant a mida que la plantilla es mobilitzava fins arribar als fins a 45 dies més una

indemnització complementària de més de 4500 euros bruts per als treballadors que l'han acceptat al final de la vaga.

A l'inici del conflicte, l'empresa dilatava les negociacions mentre anava aplicant acomiadaments. Al mes de novembre, la plantilla va decidir en assemblea iniciar un període de vagues parcials de dues hores per torn els dimarts i els dijous, i que va començar el dia 21. Es va debatre començar la vaga indefinida al gener però es va decidir que les aturades passessin a ser de tres hores per torn al gener després de l'assemblea de treballadors/es del 27 de desembre.

Finalment acabaria convertint-se en vaga a temps total des del 29 de gener, després d'una assemblea en la qual els i les treballadores rebutjaven la proposta de l'empresa que no acceptava la readmissió dels acomiadats que no havien acceptat les indemnitzacions, ni tampoc un compromís clar de no fer més acomiadaments. El comitè de vaga ja havia convocat legalment la vaga de 24 hores per a 15 dies, a l'espera que l'assemblea decidís. La vaga a temps complet arrenca amb certa confusió, però la reacció dels i de les treballadores és determinant per assumir-la, ratificar-la en una nova assemblea a porta de fàbrica i força a que sigui la pròpia empresa qui, veient la dimensió de la vaga, tanqués la fàbrica.

L'1 de febrer, en una nova reunió, l'empresa acaba acceptant els punts essencials que planteja el comitè de vaga i el 2 de febrer l'assemblea aprova per aclamació el pre-acord. L'acord inclou la readmissió dels tres treballadors acomiadats que no acceptaven la proposta econòmica per acomiadament oferta per l'empresa i el **compromís de l'empresa de no procedir a extingir cap contracte de la seva plantilla**, per les causes objectives regulades en els articles 51 i 52 de l'Estatut dels treballadors durant un període de dos anys i tres mesos des de la signatura del mateix. A això, cal afegir l'enorme increment de les indemnitzacions que es va anar produint progressivament i que hem esmentat anteriorment.

És cert que pel camí hi ha quasi 60 acomiadaments que no es revertixen perquè els propis treballadors afectats accepten la indemnització. Però l'objectiu de l'empresa era acomiadar pràcticament el doble i es veu forçada a aturar els seus plans i, a més, a acceptar la readmissió dels



tres companys que volien tornar al treball. La pèrdua de llocs de treball no minimitza el que és, en el context actual, un triomf de la lluita obrera.

Alguns elements que han fet possible guanyar

Com a totes les lluites són molts els factors que incideixen en el seu resultat. A més dels exposats abans i que formen part de la situació en la qual s'emmarca, destaquem alguns altres que considerem rellevants pel seu resultat final:

- L'Assemblea de treballadors/es com a òrgan sobirà.

Encara que són freqüents les assemblees en els conflictes laborals, sovint aquestes són "assemblees informatives" (contradicció en si mateixa) o estan molt condicionades pels comitès d'empresa. Les decisions de dalt cap a baix moltes vegades es deixen els protagonistes pel camí. En el cas de Titanlux podem dir que el comitè de vaga, amb el pes determinant de Co.Bas, ha exercit de representant de l'assemblea a les negociacions i no, com passa massa sovint, de portaveus de l'empresa a les assemblees.

Les convocatòries de les vagues han estat determinades pels i les vaguistes i aquesta és la millor garantia d'èxit alhora de secundar-les. Només amb la presència massiva de treballadors i treballadores a les assemblees ha estat possible mantenir la unitat sindical amb UGT. S'han sentit fortes crítiques cap als delegats de UGT, però la força de la lluita ha fet que es mantingués la unitat sindical, unitat per aplicar el que deia l'assemblea, que és la unitat que suma.

- Una lluita decidida i contundent

La decisió dels i les treballadores d'anar a la vaga arriba en un

moment de l'any de poca producció atès que a l'hivern es dona una reducció de la demanda de pintures en relació amb els mesos més càlids. Aquest factor, i la previsió d'un conflicte llarg que demanava un pols sostingut, porta a la decisió de començar amb les aturades de dues hores i dos dies per setmana per arribar amb forces als mesos de més producció als quals la vaga podia fer més mal. També es tenia la mirada posada especialment en una comanda de productes nous, de producció *just in time*, que havia de lliurar-se a mitjans de gener.

Els moviments de l'empresa contractant personal d'ETT durant les vacances de Nadal dels i les treballadores de la plantilla i de fer anar treballadors/es en dissabte, pràctiques no habituals, mostraven



que les aturades, amb seguiment de més del 80% a les àrees de producció estaven tenint efecte.

De vegades les característiques pròpies del capitalisme es poden fer servir en benefici de les lluites contra aquest: el mètode de producció *Just in Time* (reduir molt l'stock i produir a partir de les comandes) pot fer que les vagues tinguin un efecte més ràpid ja que endarrereixen les entregues amb menys hores d'aturada. I aquest endarreriment sotmès a la *competència* entre empreses va generar ràpids efectes ja que l'empresa era conscient que els clients podien passar a demanar els productes a d'altres.

Especialment rellevant va ser l'assemblea a la porta de la fàbrica del dilluns 29 de gener. Dos dies abans havien decidit en assemblea ampliar de dilluns a divendres els dies d'aturada i decidir cada dia quantes hores paraven al següent aprofitant la convocatòria presentada de vaga indefinida. Però davant el perill que aquesta fórmula pogués ser considerada il·legal, es van plantejar dues opcions: no fer vaga cap dels dies de la setmana (per donar temps a una nova convocatòria) o fer-ne tota la setmana i a temps complert tal i com estava convocada legalment. L'assemblea va donar el pas endavant i va passar a la vaga a jornada complerta. Davant la força de la mesura i l'alta previsió de seguiment i aturada de la producció, l'empresa va tancar aquella setmana i el quart dia de vaga acceptava les seves reivindicacions.



- No deixar-se a cap company/a fora: tots/es a una

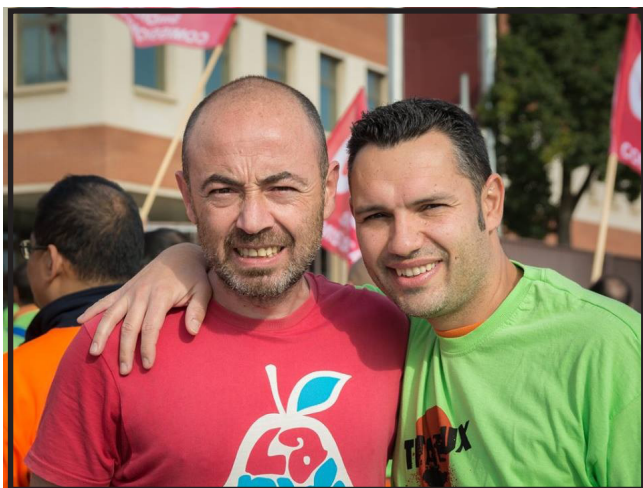
Com és habitual en aquests conflictes, l'empresa va mirar de dividir la plantilla. Primer augmentant les indemnitzacions als i les acomiadades, molts/es de les quals les van anar acceptant abans o després. Posteriorment l'empresa va oferir aturar els acomiadaments (amb un compromís ambigu) però sense acceptar cap readmissió. Però ni el comitè de vaga ni l'assemblea es van voler deixar a ningú fora i van seguir en tot moment condicionant l'acord a la readmissió dels tres companys que, arribats a la darrera negociació, no acceptaven la indemnització (i fins i tot un quart company condicionava acceptar-la a la readmissió dels altres tres). Així, mantenint el pols fins al final i anant tots/es a una,

l'empresa accepta la readmissió dels tres companys i el compromís de no acomiadar a ningú en més de dos anys quedava molt més lligat que en la proposta anterior.

- La via jurídica com a complement de la lluita

Una tendència errònia als conflictes laborals és pensar que només amb un bon equip d'advocats es resoldran, i supeditar o substituir la via de la mobilització per la via judicial. A Titanlux la lluita ha estat la base i la clau del triomf, però no s'ha renunciat a fer servir la via jurídica com a complement d'aquesta. El primer pas de denunciar que els acomiadaments s'estaven produint en forma d'ERO encobert aportava, a banda de demanar resposta judicial, un element de politització del conflicte atès que, igual que transferir a l'empresa el deute per especulació financera, posa en relleu les argücies legals de les grans empreses, acollint-se sovint en la pròpia reforma laborals i en convenis fets a mida pels empresaris i no pas pels i les treballadores.

També han estat importants les denúncies per vulneració al dret a la vaga, primer davant la contractació de personal per via d'ETTs durant les vacances de Nadal i posteriorment al detectar que es començaven a produir en altres plantes productes que, fins a la vaga, es feien exclusivament al Prat. En ambdós casos les denúncies també podien servir per frenar la suplantació de producció si la vaga s'allargava i per tant, era una altra forma de que aquesta no perdés efectivitat.



- Extensió i socialització del conflicte. La caixa de resistència.

Tot i que el context polític i sindical exposat segurament no era el més favorable, pocs dies després de l'inici de les aturades, els i les treballadores de Titanlux van convocar la primera reunió d'organitzacions i col·lectius en suport a la seva lluita. D'allà van sortir les primeres idees per la caixa de resistència i propostes per fer conèixer el conflicte. La receptivitat del comitè de vaga a l'hora de permetre que altres organitzacions poguéssim acompanyar-los i fer propostes ha estat, sens dubte, un altre element clau del conflicte.

S'ha de dir que no totes les organitzacions que havien d'estar, han estat i que d'altres segurament podien haver fet molt més. Unes altres sí ho hem fet, humilment i en la mida de les nostres possibilitats, creiem haver col·laborat en diferents qüestions.

Des de Lluita Internacionalista hem treballat per portar la lluita de Titanlux als espais a on participem. Són d'especial rellevància les xerrades (les que s'han fet i les que queden) als CDRs. En l'actual context polític, el suport mutu i la coordinació entre aquests espais d'autoorganització popular i les lluites obreres i socials és un camí



a seguir i aprofundir. També es va aprofitar la campanya electoral de la CUP-CC per donar un espai a Titanlux en alguns actes com el de l'Hospitalet o Cornellà. Es van presentar i aprovar mocions als Plens Municipals de l'Hospitalet, El Prat, Barcelona i Cornellà. I poques hores abans del pre-acord amb l'empresa s'estava parlant a la porta de la fàbrica amb diputats de la CUP-CC per fer una roda de premsa al Parlament per visibilitzar i donar suport a la lluita. També hem col·laborat amb la proposta de fer i vendre xapes per la caixa de resistència que s'han repartit a les xerrades que s'han fet i a les portes de la SEAT Martorell, entre d'altres.

Si bé les aturades de dues i tres hores limitaven la capacitat d'extensió per manca de temps dels i les vaguistes, les activitats

fora de la fàbrica ha anat en augment progressivament. L'acord amb l'empresa arriba quan s'estava concretant la continuïtat i intensificació del pla de lluita i extensió, per si el conflicte s'allargava. Per tot l'exposat no ha calgut, però és d'aquelles coses que creiem que és imprescindible des del primer dia de vaga -encara més si és indefinida- perquè es converteix en un element polític i social molt important per aconseguir el triomf i, un cop aprovat en assemblea, és la tasca central de tots els vaguistes, compartint responsabilitats i enfortint la vaga.

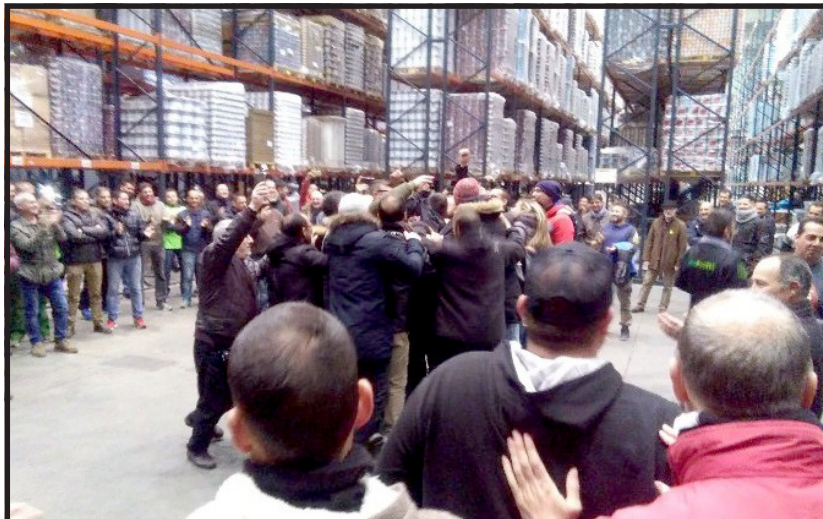


Projecció de la lluita de Titanlux

Un element important és la percepció per part de la plantilla, des del mateix dia que es ratificava i es celebrava l'assoliment de les reivindicacions en assemblea, de que més valuós i més sòlid que el compromís de l'empresa de no acomiadar cap treballador/a en dos anys i tres mesos, és la resposta que saben que donaran si això no és compleix. La garantia no és l'acord en si mateix, sinó la manera en que s'ha assolit.

Un altre element molt positiu és l'activació dels i les vaguistes i la seva voluntat de continuïtat en la lluita. Tant per a mantenir-se en guàrdia davant un possible retorn dels atacs de l'empresa, com en la participació en altres espais de lluita més amplis que, al cap i a la fi, també formen part de la seva defensa i millora de condicions laborals i de vida. Una primera mostra d'aquesta actitud ha estat la força amb que han participat en bloc a la concentració contra la precarietat del 10 de febrer convocada per la plataforma de lluites CICLO.

Ara serà molt important que segueixin fent balanç i compartint amb la resta de treballadors/es la seva lluita perquè pot i ha



de ser un referent de que lluitant és pot guanyar. La seva experiència i la força d'haver assolit els seus objectius i de com ho han fet té un gran valor pels conflictes que ja estan presents i pels que vindran

Allò que la patronal dóna amb una mà ens l'intenta treure amb l'altra, des del dia següent. Per tant cal, des del primer minut, no abaixar la guàrdia. La revolucionària Rosa Luxemburg deia que el resultat de les lluites es mesura fonamentalment amb el grau d'organització, que és la forma en que es concreta la consciència de classe i el seu avenç. Perquè l'organització, sindical i política, és l'instrument essencial per preparar la lluita que vindrà.

Ni les causes que han originat aquest conflicte ni la fi dels conflictes laborals passen només pel terreny sindical sinó que són un problema polític. Mentre hi hagi capitalisme hi haurà perill d'acomiadaments i misèria per a totes i tots els treballadors. Per això, des de Lluita Internacionalista desitgem que els i les treballadores de Titanlux segueixin en una lluita més de fons, tant al costat dels qui surtin a enfrontar atacs concrets, com per fer possible una societat millor i lliure d'explotació. I això, per a nosaltres, passa per la revolució de la classe treballadora i la construcció del socialisme. En aquest camí ens seguirem trobant.



Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir vesi en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **ES64 2100 3459 3821 0022 0515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitainternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI